

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τριάντα
καὶ γαλήνη σαχλή κατὰ πάντα.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἑνῆακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Χίλια καὶ δεκατέσσερα καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμη,
μ' ἀπελαθέντας Ἰταλοὺς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αἶ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

**Τὸ ξύλινο ζευγάρι
στὸ Φάληρο λιμάρει.**

Φ.— Εἴρεις λοιπὸν καὶ φέτο
πῶς ἦλθα, Περικλέτο,
κάτω στὸν Φάληρέα.

Π.— Καὶ πῶς περνᾷς;
Φ.— Ὡραῖα.

Π.— Τί κάνεις δηλονότι;
Φ.— Ἀκούω, πατριώτη,
σὰν χάχας τὴν ὀρχήστρα,
βλέπω καὶ καθεμιὰ
κὰν ξένη κὰν Ρωμῆα
σκερτσόζα καὶ τσακίστρα.

Π.— Κατόπιν, Φασουλῆ;
Φ.— Εἰχάνω κάθε μόχθον,
κι' ἀκούω, προσφιλῇ,
τοῦ κύματος τὸν ρόχθον.

Π.— Κατόπιν, Ριγκολέτο;
Φ.— Τὴν κάθε σκέψι πνίγω
καὶ στόμα, Περικλέτο,
δρὸ πιθαμαῖς ἀνοίγω.

Σὲ μυρωδιαῖς τρυφῶ
κι' ἀχόρταγος ρουφῶ
χωρὶς κανέν ἐμπόδιον
τὸ ζεῖδωρον ἰώδιον.

Μὰ βλέπω, φαμφαρῶνε,
μόνος ἐν ἡσυχίᾳ
κι' ἐκείνους, ὅπου τρῶνε
εἰς τὰ Ξενοδοχεῖα.

Καὶ κατόπιν Σουδιάδας ἀναπνέω, δρὲ γουροῦνι,
καὶ κατόπιν μὲ μαντύλι
φράζομε κι' ἐγὼ κι' οἱ φίλοι
τῶνα κι' ἄλλο μας ρουθοῦνι.

Π.— Καὶ κατόπιν;
Φ.— Καὶ κατόπιν
συλλυποῦμαι, χασομέρη,
ὅσους θέλουν στήν Εὐρώπην
νὰ περνοῦν τὸ καλοκαίρι.

Ἐπειτα, μηδαμινέ,
κάθομαι στὸν καφενέ.
καὶ κατόπιν ἀπαλῶς
χάσκω παρὰ θιν' ἄλός,
καὶ μὲ βλέπει σιγῆλος
κάθε πρόσφυξ' Ἰταλός.

Πάντ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ,
Περικλέτο δυστυχῇ,
δὲν εἰξεύρω πῶς συμβαίνει
νὰ προσφεύγουν ἐδῶ πέρα
στῶν προσφύγων τὴν μητέρα
Ρωμηοὶ πρόσφυγες ἢ ξένοι.

Εἶναι πολὺ περίεργον, φιλτάτη κεφαλῇ.
Π.— Κι' ἐγὼ τὸ παρετήρησα πολλὰκις, Φασουλῆ,
πῶς πάντα μουσαφιρηδες θάλθοῦν κατὰ τὸ θεῖος
σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειον, ποῦ ζῇ σικελευθῶς.

Καὶ μες στῆς Ἀνορθώσεως τοὺς χρόνους τοὺς ὡραίους
ἔχ' ἡ πατρις ἢ πότνια πολλοὺς μουσαφιρεῖς,
καὶ μὲ τῆς Ἀνορθώσεως τὸ νῆα πανηγύρι
δέχεται στὰς ἀγκαλὰς τῆς τὸν κάθε μουσαφιρη.

Καὶ τὼρ ἀνοίγει, Φασουλῆ, τοὺς μουσαφιρ—οντάδες,
καὶ κόσμος μπαίνοβγαίνει,
κι' ὁμογενεῖς καὶ ξένοι
τῆς κάνουνε καντάδες.

Φ.— Ἐφέτος κι' Ἰταλοὶ
στὸ Φάληρο πολλοί.

Κύττα τους πῶς γυρίζουν,
βρέ Περικλῆ τενορέ,
καὶ ξενοῖαστοι σφυρίζουν
Γραβιάτα, Τροβατῶρε,
καὶ Νόρμα καὶ Λουτσία,
κι' ὅλοι τῶν μακαρίζουν
τὴν δούλα τὴν Γραιτσία.

Ἄκουσέ τους, φουκαρᾶ...
τραγουδοῦνε μὴ χάρα
παρὰ τῆς ἀλὸς τὴν θίνα:
μία μπέλλα Φορεντίνια.

Ἄκου κάτω στὸ γιγλὸ
τὸν Πουτσίνη, τὸν Μασκάνη,
τὸν Μπελλίνη καὶ τὸν Βέρδη.

Λένε στους Ρωμηοὺς καλὸ
πῶς ὁ πόλεμος θὰ κάνη
καὶ σ' ἐμᾶς θ' ἀφήσῃ κέρδη.

Γιὰ μᾶς νίκη ξημερώνει,
καὶ φωνάζουν φαρφαρόνοι:
χαῖρε, μίο μακαρόνι.

Δόξα νίκης ἀνατέλλει...
καλῶς ἤλθατε φρατέλοι.
Καὶ σεῖς φῆτε πηλὶτ' ἐδῶ
στῶν Ρωμηῶν τὰ Βιλαέτια,
ποῦ σκορποῦν χωρὶς φειδῶ
τὸν παρὰ καὶ τὰ ρουσφέτια,

Ἄς τρῶμε μακαρόνια
σεύτυχιμένα χρόνια
κι' ἀλ' ἡθεῖα ζήλευτά.

Ὡ μακαρόνι μίο,
στὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο
πλημμύρ' ἀπὸ λεφτά.

Ὁ μπάρμπα — ντόρος ρέει,
καὶ τὰ πολλὰ μας χρέη,
θὰ σβύσουν τοῦ λοιποῦ.

Κι' ὅλοι μικροὶ μεγάλοι
θὰ πιάνωμε καὶ πάλι
σὰν πρὶν τὴν Ἀλεποῦ.

Τὶ χαρτίνου πλοῦτου στίβα!...
καθενὸς ψυχὴ σκιρτᾷ...
Γαριβάλδη, τρεῖς ἐβίβα,
τρεῖς ἐβίβα, λιμπερτά.

Τρεῖς ἐβίβα ξεφωνίζουν
καὶ τὰ δύστυχα νησιά,
ποῦ πολλοὶ τὰ ταλανίζουν
μὲ μὴν ἀκρ' ἀπελπισιά.

Κάνετε τοὺς πατινάδες,
κι' ἔχουν γλώσσαις οἱ φρατέλοι,
ὅπου στάζουν πάντα μέλι
γιὰ Ρωμηοὺς μακαρονάδες.

Τὶ χαρά!... τὶ πανηγύρι!...
ὦ πατρίς φιλελευθέρα,

σὰν φιλόστοργη μητέρα
δέχου κάθε μουσαφίρη.

Π. — Στὴν μεγάλην πατρίδα
μὲ τὰ μάτια γαρίδα
καλῶς ἤλθατε φέτο,
ποῦ μὴ μερὰ κι' ἐκείνη
καθὼς πάσι θὰ γίνη
μακαρόνι σπαγέτο.

Φ. — Καλὰ λές, Περικλέτο.

Π. — Καλῶς ἤλθατε τώρα,
ποῦ δὲν ἔχομε ψώρα,
καὶ μὲ βόλγα χρυσᾶ
φιναλμέντα θὰ φάμε
ἕνα κι' ἄλλον ἰνφάμε
τῆς Τουρκίας φεσᾶ.

Φ. — Καλῶς νάλθῃ καθένας φρατέλος
εἰς τὴν γῆν τῆς μουφλούζας τῆς μάννας,
ποῦ μὲ νέους μᾶς ψάλλει παιᾶνας
τῆς μακρᾶς τῆς πενίας τὸ τέλος.

Μακριὰ κάθε φτώχεια τινάζει,
κι' ἐμπροστὰ σέ γεμάτα Ταμεῖα
μὲ φωνὴν βαρυτόνου φωνάζει:
ὦ ντελίτσια ντελ' ἀνιμα μία.

Τάδε λέγει Φασουλῆς πρὸς φρατέλους προσφιλεῖς.

Εἰς τὴν πατρίδα τὴν κοινὴν εὐέλπιδες ἐλάτε...
καὶ σὰς σὰς δώχνουν σὰν τοὺς Ροῦμ με τὴν καταφρόνιαν,
ἄστεγοι περιφέρεσθε, τὰ σπῆττα σας χαλάτε,
μῆτε λεπτὰ δὲν ἔχετε νὰ τρῶτε μακαρόνια.
Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσθαι φρατέλος μας κανεῖς...
ἐδῶ κι' οἱ ξένοι τρέφονται σὰν τοὺς ὁμογενεῖς.

Στῶν Ροῦμ τὸ γῶμα τὸ κλεινὸν
ὅλοι μ' ἐλπίδας ἴτε,
ποῦ καταφύγιον κοινὸν
παρ' ὅλων θεωρεῖται.

Πρόσφυξ ἀξιολύπητος κι' ἡ νέα Ρωμηοσύνη
μ' ἕνα ντορὸν κατὰ καιροῦς,
προσφεύγει πρὸς τοὺς ἰσχυροῦς,
καὶ δέχεται τοὺς πρόσφυγας μὲ τὴν καλοσύνην.

Δὲν τὴν ἀκοῦν τὴν ἀμοιρῆ... καθεὶς τὴν ἀπελάνει,
τὴν παραβλέπουν οἱ τρανοὶ
καὶ τὴν σαρκάζουν Σειληνοὶ
καὶ Σάτυροι καὶ Φαῦνοι.

Ἐνῶ δὲ καταφύγιον ἡ δυστυχὴς ζητεῖ.
κι' ἐνῶ γονυπετεῖ,
κι' ἀγρίως ἀπελάνεται καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
παρὰ τοσοῦτων προσταδῶν, συμμάχων καὶ γειτόνων,
πρὸς ταύτην ἔρχεται καθεὶς
ἀλλοφύλλος ἀπελαθείς.

Ἐμεῖς φιλόξενοι Ρωμηοί, καὶ σεῖς Ρωμαῖοι ποῦροι,
ἄς ἀνταλλάξωμεν φίλιν,
κι' ὁ πόλεμός σας, Ἰταλοί,
μᾶς ἤλθε κελεποῦρι.

Ρωμαῖοι σεῖς κι' ἐμεῖς Ρωμηοὶ κοσμοφιλεῖτε ἀκόμη,
ποῦ συνδεόμεθα στενά
μ' αἰσθήματα κι' οἱ δὲ κοινά,
κί εἶναι σχεδὸν παράρρημα τῶν Ἀθηνῶν ἢ Ρώμης.

Ρωμαῖοι σεῖς κι' ἐμεῖς Ρωμηοὶ μὲ πόθους ὁμοφύλους
ἀνδρώμεν ἄς προσφύγωμεν κι' οἱ δὲ μᾶς πρὸς ἄλλ' ἡλούς.
Ἐσεῖς σ' ἐμᾶς κι' ἐμεῖς σὲ σὰς νὰ τεινώμεν τὴν χεῖρα,
ἀπὸ κοινῆς ἡῶσε καὶ μᾶς ἐνόνει μοῖρα.

Δὲν ἐχάλασε δεσμούς ἀδελφικούς ὁ χρόνος,
κι' ἀποτελεῖται μὴ φυλὴ
Ρωμηῶν — Ρωμαίων σφριγηλή,
κί εἶναι τὸ Καπιτώλιον πνοὴ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἐλάτε... σὰς δεχόμεθα σ' αὐτὴν τὴν συμφορὰ σας
μὰ μὲ τῆς γυναικὸς σας, μὰ μὲ τὸ μωρὰ σας.
Θαυμάστε κυματισμούς Ἑλληνικῆς θαλάσσης,
πηγαίνετε σὲ θέατρα καὶ σὲ διασκεδάσεις,
ἀλλὰ προσέχετε καλὰ μὴ παραπαῖον βῆμα
εἰς ὁδηγήσῃ στὸ γνωστὸν τοῦ Φιλοππάπου μνημα.

Ξερετε, φίλοι πρόσφυγες, κι' αὐτοὺς ὁ μακαρίτης
πὺς ἦτο, καλὰ λέγεται, Ρωμαῖος συμπολίτης,
καὶ στὴν Ἀθήνα πέθανε, τότε Ρωμαϊκὴ,
κι' ἐπὶ τῆς ἐτάφῃ
στὰ θεῖα τῆς ἐδάφῃ
γὰρ ἀποθανάτιζται κι' ἡ Χωροφυλακὴ.

Ἰσως νὰ τὸν ἀπῆλασεν καὶ τοῦτον ἀπὸ κάπου,
κι' ἤλθε κι' ἐκεῖνος τότε
πρόσφυξ, συμπατριώται,
κι' ἡ δόξα τώρα περπατεῖ κοντὰ στοῦ Φιλοπάππου.

Γι' αὐτὸ σὰς παροτρύνω
μὴν πᾶτε καὶ σ' ἐκεῖνο
τὸ τοῦ Ρωμαίου μνημα.

Πρὶν ἀπόρος αὐστηρὸς
τῆς ἡθικῆς φρουρὸς
σὰς πάη μὲς στὸ τμῆμα.

Ἄν ἔχετε μισαλὰ
προσεῖτε καλὰ,
κι' ἀκούσετε κι' ἐμένα, τὸν ξύλινο φρατέλο,
ποῦ τὸ καλὸ σας θέλω.

Μὴν πᾶτε πρὸς ἐκεῖ,
ἀλλέως συφορέλια σας,
θὰ πᾶτε φυλακὴ
καὶ σεῖς καὶ τὰ μουρέλια σας.

Δὲν θέλω συμφορὰς νὰ θρηνηθῶ,
κι' ἂν σὰς εὐρὸν στὸ μνημα μὲ κυράδες,
ἴσως σὰς ἀπελάσουν κι' ἀπ' ἐδῶ,
καὶ τότε ποῦ θὰ πᾶτε, φουκαράδες;

Καὶ στὴ γρηὰ τὴν Σάρα καὶ στὸ γέρο
φωνάζουν ἀρειμάνιοι τίς εἰ;
κυττάξετε κι' ἐκεῖνον τὸν Καμπέρο,
ποῦ πέταξε στῆς Ὑδρας τὸ νησί.

Ὁ μὴν καὶ στοὺς ἀγῶνας τῆς Στοκόλμης,
ποῦ κι' Ἕλληνες ἐπῆγαν μετὰ τόλμης
νὰ δεῖξουν τὴν ἀλκὴν τῆς γεννετείας,
κι' ἔκατ' ἐπὶ τοὺς Ρωμηοὺς μεγάλος κρότος,

κι' εἰς ἄλμ' ἄνευ φορᾶς ἐφάνη πρῶτος
ἄλτης μοναδικὸς ὁ Τσιγκιτήρας.

Καὶ πάντες ἀπεθαύμασαν τὸν ἄλτην,
κι' ἐξύμνησαν ἐμβρόντητοι τὴν Ἀλτιν,
τὴν γῆν τῆς Ὀλυμπίας, μὰ κι' ἐκείνους
τοῦ πάλαι τριεσπέρου τοὺς κοτίνους.

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς στὴν ἐποχὴν τροπαίων,
ποῦ πᾶνει μπόγιας τὰ σκυλιά,
κι' ἐβάλαμε καὶ τὰ γοαλιά
τοσοῦτων Εὐρωπαίων.

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
ποῦ θάλλει κι' ἡ πατρίς Ἑλλάς,
καὶ ψάλλει κι' ὁ Κορομηλᾶς,
στὰ νοῦμερα ξεφτερί:

Νῆχα χαρτὶ τὸν οὐρανὸν, τὴ θάλασσα μελάνι,
νὰ γράφω περισσεύματα, κι' ἀκόμη νὰ μὴ φθάνῃ.

Τοῦ Στόλου τὰ γυμνάσια, ποῦ πέτυχαν θαυμάσια.

Π. — Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ, στάσου λιγάκι πίσω,
καὶ στοῦ Φαλήρου τοὺς γυαλοῦς
τοὺς πρόσφυγας τοὺς Ἰταλοῦς
κι' ἐγὼ θὰ προσφωνήσω.

Καλῶς ὀρίσατε καὶ σεῖς σὲ τόπους παυσιλύπους
τώρα, ποῦ καὶ παντοίας
παραληρεῖ μαντείας
ὁ Δελφικὸς ὁ τρίπους.

Τώρα, ποῦ καὶ γυμνάσια γινῆκανε τοῦ Στόλου
στὴ θάλασσα τοῦ Βόλου,
τώρα, ποῦ νίκην προσεχῇ
κι' Ἀνδρόσιν ἐπιτυχῇ
μαντεύει κι' ἡ Δωδώνη.

Τώρα, ποῦ βρόντησαν πυρά,
κι' ὁ Βασιλῆας πρῶτῃ φορὰ
τοὺς Στόλους προσεφώνει:

Ἐγυμνάζοντο τὰ σκάφη, κι' ἀκούγες βροντὴν δίδος
κι' ἔσκαζε φρικτὸς μπάλα,
ὅταν νάσου μέσ' στ' ἄλλα
καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος.

Μόλις τῶδ' ἐν νῆα προβάλλῃ
ἔγινε βοὴ μεγάλη,
κι' ἔκραζαν πολλοὶ βροντῶντες ἔγχα μὸλα κι' ἔγχα λέσσα,
ὁ Λευτέρης εἶναι μέσσα.

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος, ποῦ καθεὶς τὸ καμαρώνει,
ἐχαράκωνε τὸ κύμα καὶ δὲν ἐρίγνε κανόνι.
Εἶχε ρίξει πρὸ καιροῦ μία τέτοια κωνιά,
ποῦχε σείσει τὸν ντομπᾶ,
κι' ἔκανε τοὺς Τουρκαλάδες νάλθουν ἔως στὴ Λαμία
κι' ἤθελαν νὰ πληρωθοῦνε καὶ πολεμικὴ ζημία.

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος μὲ τῆς Κρήτης τὸν πιλότο
ἐτοαβοῦσε δίγως κρότο.

Καὶ τὸ σκάφος τὸ βαρὺ
μὲς' στοὺς Στόλους προχωρεῖ,
κι' ὅλοι τὸ κιαλάρομε.

Κι' εἶπε κάποιος σιγαλά:
ἔ! τί λές, Κορομηλά,
νὰ τὴν ἀμολάρουμε;

Τότε μὲ τοὺς λόγους τούτους κρύος τρόμος μᾶς παγώνει,
κι' ἐκοκκάλωσαν τὰ πλῆθη
καὶ καθέννας ἐφοβήθη
μὴ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος σκάση δεύτερο κανόνι.

Μὴ γὰρ τὸ Θεό, φωνάζουν, μὴ κανόνι σὰν κι' ἐκεῖνο,
ποῦταν κᾶζο φιναλμέντε
καὶ πενσάτο κι' ἀτσιδέντε,
κι' εἶδος φόρτσα ντελ ντεστίνου.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ περιχαρής: ὦ φίλοι συμπολίται,
τοῦ Στόλου τὰ γυμνάσια παντοῦ διαλαλεῖτε.
Τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας σας σ' ἐκεῖνα νὰ στηρίζετε
χωρὶς νὰ μουρμουρίζετε,
ὅποταν μὲ πυρὰ μοιρῶν καὶ στρατιῶν ἀλκίμων
σπανιωτέρα γίνεται κι' ἡ βρῶσις τῶν τροφίμων.

Μὴ κανέννας μουρμουρίζῃ
γιατὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ
πὼς ἀκόμη καὶ γι' αὐτὰ
μᾶς χρειάζονται λεφτά.

Κι' ὅταν θέλωμεν πρὸς βλέψεις ν' ἀποβλέπωμεν ὠραίας
πάντοτε πρὸς θεὸν κι' ἐξήντα θὰ μᾶς δύνουνε τὸ κρέας,
κι' ὅσο θέλεις ν' αὐγατίσῃ τῆς πατρίδος ἡ τιμὴ
τόσο θὰ νομίζῃς θαῦμα τὸ νὰ τρῶς φτηνὸ ψωμί,
καὶ θὰ βλέπῃς κάθε χόρτο, καὶ θὰ βλέπῃς κάθε φρούτο,
καὶ θὰ λές: μὰ τεῖναι τοῦτο;

Ὅσο θέλεις μὲ θριάμβους γυμνασίων νὰ κορώνῃς
κι' ὅλο νὰ ζητωκραυγάζῃς,
τόσο πρέπει νὰ πληρώνῃς
δίχως τσιμουδιά νὰ βγάζῃς.

Ὅσο θέλεις ὀργανώσεις, ὅσο θέλεις τέτοια λούσα,
γιὰ νὰ γράφῃς τοὺς ἐχθρούς σου στὼν ποδιῶν σου τὴν πατοῦ-
τόσο θᾶχῃς κολικούς, [σα,
τόσο σπάνια θὰ τρῶς,
τόσο πρὶ συχνὰ θ' ἀκούς
γουργουρίσματα γαστρός.

Κι' ὅσο πρὶ ψηλὰ πετοῦμε μὲ σκοποὺς ὑπερνεφεῖς
τόσο θᾶναι γιὰ πλουσίους κι' ἡ κολοκυθοκαρπάδα,
κι' ὅσο βλέπεις κι' ἐδῶ πέρα πρὶ πολλοὺς δαφνοστεφῆς
τόσο δὲν θὰ βρίσκῃς δάφναις γιὰ νὰ βάζῃς σὲ στιφάδα.

Καλῶς μᾶς ἤλθτε λοιπόν, ἐξόριστοι φρατέλοι...
σκεπάζει τὸ Ρωμαϊκὸ πυκνοῦ καπνοῦ νεφέλη.
Χαρμόσυνα μαντεύματα,
καὶ Στόλοι καὶ Στρατεύματα.

Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς... κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλω
ὅτι δικὰ μᾶς τὰ νησιὰ θὰ γίνουν δίχως ἄλλο.
Ἄλλοι πολέμους πολεμοῦν αἰμοσταζούσης φρίκης
κι' ἐμεῖς' στὸ τέλος δρέπομεν τὰ λάφυρα τῆς νίκης.

Πάρτε Ρωμαϊκὴ φωτιά,
Ρωμαῖοι καὶ Λατῖνοι.
κι' εἴθε νὰ κάνετε ταῦτις
τῶν Τούρκων τελατίνι.

Παρ' ὅλων δεξιώσεως θὰ τύχετε θερμῆς,
φέγγουν ἐδῶ φιλόξενα καὶ τάστρα τάσημένα,
κι' ἂν Πάπα, καθὼς ξέρετε, δὲν ἔχομε κι' ἐμεῖς,
ἀλλὰ κρατοῦμε διαρκῶς τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

(Τοιούτους λόγους γλαφυροὺς καὶ λίαν εὐχαρίστους
εἶπαν κι' οἱ δὴδ περιφραδεῖς πρὸς ἀνδρας ἐξορίστους,
κι' ἔπειτα συμβαδίζοντας ἀνὰ τὰς παραλίας
ἄρχισαν τὴν συνέχειαν τῆς πρώτης ὁμιλίας).

Φ. — Ἔτσι ποῦ λές... θαυμασία' στὸ Φάληρο περνῶ,
καὶ πρόσφυγας ἐνίοτε μὲ πάθος προσφωνῶ.
Βλέπω καὶ μούραις ἀγνωσταῖς νὰ περπατοῦν' στὴ μέση,
μὰ κι' ὁ Σουμάχερ ὁ γιατρός' στὴν ἴδια του τὴ θέσι.

Κι' ἡ θάλασσα, βρὲ Περικλῆ, δὲν φαίνεται' λιγώτερη,
μὰ μήτε περισσότερη.
Ὁ κύριος Κορομηλάς, ποῦ βρῆκε τόσα πλοῦτη,
δὲν μπόρεσε περισσεύμα νὰ βγάλῃ κι' ἀπὸ τοῦτη.

Κυττάζω καὶ τὸν διεθνή Λουπέτη' στ' ἀκρογιάλι,
κανέννας στόλος Ἀγγλικὸς προσμένει νὰ προβάλῃ.
Βλέπω καὶ τὸν Καμπούρογλου, Πρόεδρον Φαληρέα,
ποῦ δός του πᾶει κι' ἔρχεται καὶ κάνομε παρέα.

Ἦνας ἰδρὼς χαρίεις ἐπικοσμεῖ τὴ μύτη μου
καὶ στίλβων ἐς ἰδρώτος τραβῶ κατὰ τὸ σπῆτι μου,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ συγκρούσεις ἐπωφελῶν ἀνθρώπων
ὕψιστα μ' ἐπιθέσεις ἀνωφελῶν κωνόπων.

Καὶ μόλις' ἀπὸ κρεβάτι τεντώσω τὴν ἀρίδα
μπάνει' στὴν κάμαρά μου καὶ κάποιον νυκτερίδα,
μὰ χάριν ποικιλίας κι' οὕτως εἶπεν μοιραῖος
καὶ κάποιος ἀπὸ πέρας λησιμονηθεὶς κορέας
ὁμοῦ' στὰ κρεατὰ μου, κι' ἀρχαίως τὰ κρέατα.
Π. — Ὅρσε λοιπόν χάστου' κι' ἐδῶ στὸν Φαληρέα.